

Dilluns 9

El fill petit dels Camps-Bas tenia vuit anys quan va assabentar-se que els Reis d'Orient no eren els que li havien dit. Els seus dos germans ja en tenien constància, i, per tant, aquell dia, a tots tres els va quedar clar que el rei mag de debò era blanc i no duia barba, només bigoti: li deien Álvaro Pérez i no provenia de cap desert. Era d'occident, de Madrid.

Però aquest també ha deixat de visitar sa casa del centre de València. Des del 2009, que no hi passa. I el fill petit de la família, a qui Camps ha saludat efusivament i ha acaronat davant del jurat, no ha necessitat cap explicació dels pares: els motius, els ha sabuts per la televisió i pels diaris, els ha sentits per la ràdio i –sobretot– li'ls han dit alguns amics que encara no saben quan toca callar.

El dia de Reis, doncs, ja no és tan lluït com temps enrere. Sobretot enguany, que la jornada festívola s'ha esdevingut enmig de la vista oral del patriarca. I, per si no n'hi havia prou, al bell mig de la fase pericial, la més feixuga amb diferència. Avui, de fet, encara declaren dos agents de la Unitat contra la Delinqüència Econòmica i Fiscal (UDEP) de la policia espanyola i Luis Fandilla, cap d'auditories del grup Cortefiel, que va absorbir Milano. I de regal amb retard, a la maleta amb què ha vingut de Madrid porta un anunci pompós: “Amb dos xecs, un de més de 10.000 euros i un altre de més de 16.000, Orange Market va abonar les 89 peces de roba que hi havia pendent al compte *Comunidad Valenciana*.” Un dels tiquets –de 1.400 euros– pertany a dos vestits a nom de Francisco Camps, per bé que en un dels casos diu *Campo*, i l'auditor té clar que “informàticament, es pot resseguir el pagament en qüestió, que a més quadra amb els tiquets pendents”.

Quan la fiscal Segura comença a interrogar els policies, Camps consulta el seu telèfon i el jutge l'avisava per primera vegada a la setmana:

—Senyor Camps, voleu deixar el mòbil? No em feu interrompre la sessió una altra vegada!

A la porta hi ha un cartell que diu “apaguen sus teléfonos móviles”, però l'ex-president està neguitoset, com és costum. I avui té més raons, que a les Illes –a l'orient– han començat a jutjar un altre ex, Jaume Matas, a qui Camps

La cinquena setmana del judici pel ‘cas dels vestits’ inclou l'inici de la fase documental, que treu a la llum algunes converses de la família Camps-Bas i Ricardo Costa amb el cap d'Orange Market, Álvaro Pérez. L'averkonyiment, però, pot precedir la salvació.

va atorgar el primer guardó d'Ambaixador del Regne de València que ell mateix va instaurar fugaçment. Encara n'és posseïdor, val a dir-ho.

Els policies tampoc no agraden a l'acusat principal, i és que expliquen com van escorcollar Orange Market i els intents d'alguns operaris per tal de fugir amb

Francisco Camps i Ricardo Costa escolten una de les converses telefòniques que el primer va tenir amb Álvaro Pérez. D'esquerra a dreta i de dalt a baix, successives captures televisives.

factures compromeses: un d'ells fins i tot amagava un *pendrive* a la butxaca de darrere dels pantalons. També apunten que les contractacions de la Generalitat a les empreses de la trama liderada per *don Vito* Correa acostumaven a esquivar el concurs públic, i en detallen el funcionament: el salt del PP a les institucions públiques, la neteja de capital... “Plantes de purins, obres urbanístiques... Allà on hi havia negoci, ells hi eren.” I Camps, que se'ls escolta amb desgana, mira cap al públic i, en veu baixa, en deixa anar una de les seues:

—Són de l'Stasi, de la policia comunista, són uns marxistes!

Javier Boix, el seu advocat, mira de desacreditar el policia que exerceix com a portaveu amb un parell d'asseveracions que criden l'atenció: la dona del no-sastre José Tomás, treballa al complex policíac de Canillas, com també la parella d'agents que declara avui... I com 10.000 persones més. I afegeix que Tomás, al policia, l'anomena “Manuel”. L'agent de la UDEF es molesta, i molt.

Dimarts 10

El darrer declarant del judici és Juan Carlos Gómez Condado, perit d'hisenda que va investigar els moviments econòmics de la trama. Dels 85 expedients de contractació que va analitzar, 76 no havien superat un concurs previ. El primer treball d'Orange Market amb la Generalitat Valenciana fou, l'any 2004, la realització d'un vídeo promocional sobre el contenedor groc. Tot plegat, ben simptomàtic.

I Camps, permanentment advertit:

—No feu cap gest, ni d'aprovació ni de desaprovació! No sé com dir-vos-ho!

Quan acaba Gómez Condado, s'enceta la fase de les proves documentals, però un estira-i-arroña sobre quines s'han de llegir i sentir en retarda l'inici fins l'endemà, dimecres.

Dimecres 11

La fiscalia, temerosa que les defenses impugnen les escoltes i els documents que no s'han analitzat encara a la sala, bombardeja el jurat amb missils per terra, mar i aire. I comença amb un diàleg telefònic del 4 de gener del 2009 d'Álvaro Pérez amb l'encarregada d'El Corte Inglés –Mari Luz– que li gestiona els regals que el dia de Reis farà arribar a casa del president valencià:

ÁLVARO PÉREZ: Sí?

MARI LUZ: Álvaro, rei, sóc Mari Luz.

Á. P.: Hola, Mari Luz!

M. L.: A veure, digues-me una cosa...

Á. P.: Digues, reina.

M. L.: Tu tens res encara pendent d'enviar al senyor Camps? Veritat que no? Només era la roba de dalt i allò que m'havíeu dut ací, d'acord? Perfecte?

Á. P.: Sí, exacte... Ara mateix he estat amb Antonio López, amb el teu *dire*, fent una altra compra a [la secció de] videojocs. Però ja ho té tot Còrdova.

M. L.: O siga que ja està tot per a dur-ho allà.

Á. P.: Sí, sí, sí... Que és demà. I ha de dur-ho una persona que ja coneixen els escortes.

M. L.: Sí, ho sé tot.

Á. P.: Doncs ja està, reina meua.

M. L.: Tot això ja ho sé.

[La conversa continua però ja no hi ha estat aportada, per irrellevant.]

Tot seguit, el secretari judicial llegeix un missatge escrit enviat des del telèfon d'Isabel Bas al d'Álvaro Pérez: “Dubte que pels d'orient de demà hi haja més expectació i il·lusió que pels teus d'aquesta nit que obrirem tots junts aquesta nit. Ets ideal.” Un SMS que emociona el destinatari, que s'afanya a telefonar a la dona de Camps:

ISABEL BAS: Álvaro?

ÁLVARO PÉREZ: Eh... Sí...?

I. B.: Álvaro?

Á. P.: Holaaaaa!

I. B.: Hola!

Á. P.: Què passaaaa? Collons, no... T'he d'enviar un manual d'instruccions, que sóc un ploraner! Tu no em poses missatges ni hòsties, i encara menys de tan bonics, que no es pot!

I. B.: Ha, ha, ha! No et pots imaginar l'expectació que hi ha!

Álvaro Pérez:
“Els de la gent que m'estime molt, que són pocs, els he dissenyats jo”

Pérez: "T'estime molt, i tu ho saps."
 Camps: "Açò [els regals] és més que molt."
 Pérez: "T'estime molt!"
 Camps: "I jo més!"

Á. P.: Bé, bé, bé...

I. B.: Han arribat al migdia i els xiquets volien obrir-los. "No, que no hi ha el pare; quan ell hi siga." Aleshores, quan jo he vingut ací, quan ha arribat Paco... Estan com bojos!

Á. P.: Bé, bé, bé... No, no, aquesta nit, aquesta nit, que és més bonic. Aquesta nit, que és més bonic.

I. B.: Hi ha un ambient, hi ha un ambient... És clar, amb aquesta capsa i aquest cartell... És que fa una pinta!

Á. P.: Ha, ha, ha, ha! Ja em coneixes!

I. B.: Em tornarà els Reis! Em tornarà els Reis!

Á. P.: Escolta'm, els que m'han fet més il·lusió són els de les xiques. O siga, el teu i el de la teua filla. Entesos?

I. B.: Síiiii?

Á. P.: I el de la teua filla... Digues a la teua filla que el seu és el més especial de tots, perquè els de la gent que m'estime molt, que són pocs, els he dissenyats jo...

I. B.: ...sí...

Á. P.: ...Els he dissenyats jo, però el de la teua filla és diferent dels de la resta. Per una raó que ja t'explicaré quan els obriu, d'acord? Però és dissenyat per mi, d'acord?

I. B.: D'acord, d'acord...

Á. P.: Però és dissenyat per mi.

I. B.: D'acord, però el missatge és cert, eh? Hi ha una expectació... Dic: em tornarà els de demà!

Á. P.: Ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha! D'acord! Bé... Un petó, fins després!

I. B.: ...Que ets, a la cavalcada?

Á. P.: Noooo! Acaba... Acaba de passar i ja ens n'hem anat, perquè feia un fred de collons! Ell [el seu fill, anomenat Álvaro, també] volia veure la seua germana i tal...

I. B.: Pel riu, ja?

Á. P.: Sí, no, no... Ha passat la cavalcada per casa, ja! Ara va camí de la plaça de l'Ajuntam...

I. B.: I pel riu també?

Á. P.: No, no, no! Passa que hem tingut sort i Álvaro anava a la tercera carrossa... O siga que ha passat i ens n'hem anat.

I. B.: Ah, ja...

Á. P.: Jo ara compre els Reis de mare... O siga que imagina't!

B.: Va a la tercera, ell?

Á. P.: Sí, sí... Va... O siga... Un cop passa la Creu Roja i els romans, que és tot allò de l'Ajuntament, és en un... En un trenet d'aquests... Doncs com els que van pel riu, un *chiquitrén* d'aquests. Hi posa Ziving... Que és blanc i verd.

I. B.: Entesos...

Á. P.: Ziving... Els dentistes, saps?

I. B.: D'acord...

Á. P.: Un petó. Ciao! Fins després.

I. B.: Gràcies, Álvaro. Fins després.

L'endemà passat, el 7 de gener del 2009, un cop oberta la capsa màgica i descobert el tresor que hi amagava, Francisco Camps truca a Pérez, que en aquell moment torna de Madrid per carretera:

ÁLVARO PÉREZ: President?

FRANCISCO CAMPS: Hola!

Á. P.: Bona nit!

F. C.: Escolta'm, que moltíssimes gràcies. La veritat és que tenim ganes de dir-t'ho personalment.

Á. P.: Be, que jo t'estime molt, i tu ho saps. I com que t'estime tant...

F. C.: És que açò és més que molt...

Á. P.: Escolta'm?

F. C.: ...És que se sent malament.

Á. P.: Tu has llegit... Tu has llegit el meu targetó?

[Es talla la conversa, i es recupera de seguida amb una nova trucada.]

F. C.: Holaaaa!

Á. P.: Hola! Em sents ara més bé?

F. C.: Escolta'm, vas amb el sense mans o alguna cosa així?

Á. P.: Sí. Vaig tot sol en el cotxe, que vinc de veure la filla d'una amiga que han operat avui.

F. C.: No, si no passa res, però és que

em sent a mi mateix. Sembla que rebota la veu...

Á. P.: ...I ara et sents?

F. C.: A veure ara? ...No, ara no. Perfecte. Escolta'm, que moltíssimes gràcies, eh?

Á. P.: Escolta'm, tu has llegit el meu targetó?

F. C.: Sí, sí, sí.

Á. P.: Bé, doncs fixa't... Fixa't si et dec.

F. C.: No, no, no... No res.

Á. P.: Síiiii, sí, sí, sí...

F. C.: Bé, jo vull que ens vegem amb tranquil·litat i que parlem d'això nostre, que és molt *guai*.

Á. P.: Doncs quan tu vulgues.

F. C.: D'acord?

Á. P.: Quan tu vulgues i et deixin i pugues.

F. C.: D'acord, amic.

Á. P.: D'acord?

F. C.: Escolta'm, una abraçada molt forta. Et passe amb Isa...

Á. P.: T'estime molt!

F. C.: I jo més.

Á. P.: D'acord, una abraçada... Adéu!

[Agafa el telèfon de Francisco Camps la seua esposa, Isabel Bas.]

Isabel Bas: Álvaro?

Á. P.: Holaaaa!

F. C.: Amb el meu t'has passat vint pobles!

Á. P.: Què diuuuuuus?

I. B.: Que síiiii...

Á. P.: Si és un detall, creu-me!

I. B.: Un detall? Ha, ha, ha, ha, ha!

Á. P.: Què dius?

I. B.: D'això hem de parlar-ne, eh?

Á. P.: Bé, bé, doncs ja en parlem.

I. B.: Detingudament, a la *farma*... No, t'ho dic seriosament, eh?

Á. P.: D'acord, d'acord.

I. B.: Seriosament, eh?

Á. P.: Escolta'm, li ha agradat a Isabel el seu?

I. B.: Bé, d'això també n'hem de parlar. Li va petit!

Á. P.: Li va petita?

I. B.: És de mida de xiqueta petita, i...

Á. P.: Nooooo! Jo és que em pensava que seria un canellet com el teu!

I. B.: La meua xiqueta... Nooo! Ha, ha, ha!

Á. P.: Ah! És clar, jo és que pensava en un canellet d'una xiqueta molt jove, com tu.

I. B.: És clar, és clar... Ha, ha, ha!

Á. P.: Ha, ha, ha, ha!

I. B.: ...No, jo no me l'he emprova.

Á. P.: Bé, doncs no et preocupes, que això ja ho mirem... Però li ha agradat, la medalleta?

I. B.: Síiiii, li ha agradat! Li ha encantat!

Á. P.: Molt bé, me n'alegre. D'acord... Bé, doncs aleshores no et preocupes, que jo demà... És que he vingut a Madrid perquè han operat la filla d'un amic meu d'un tumor maligne que li han trobat, a 26 anys.

I. B.: Però ets a Madrid?

Á. P.: Sí, isc de Madrid, camí de València. He vingut al matí, i me'n torne ara.

a mitjan matí. Tu truca'm abans, quan vingues cap ací, i et diré sí o no. eh?

Á. P.: Ah, perfecte. Doncs et truke jo abans. No et preocupes. Un petó.

I. B.: ...I divendres, tot el matí. Si véns demà, truca abans per si de cas hem eixit. I si no, divendres, d'acord?

Á. P.: D'acord, doncs bé... Si no passe demà, passe divendres. No et preocupes.

I. B.: I ja ho solucionem, que és molt fort! No, seriosament...

Á. P.: ...Qui està fort, qui?

I. B.: No, no, no, nooo!

Á. P.: Qui està fort, qui? És que no t'he sentit bé, no sent res, gairebé...

Isabel Bas, l'esposa de Francisco Camps, escolta les converses que va tenir amb Álvaro Pérez i que

I. B.: Mare meua! D'un tumor...

Á. P.: ...vaig espaiet, vaig molt espaiet perquè hi ha una pila de sal a la carretera.

I. B.: Mare meua, Álvaro! Jo, com que no l'agafaves, he dit a Paco: "Deuen banyar la xiqueta."

Á. P.: Noooo, no, no, no! Ara torne, ara torne... De Madrid.

I. B.: Escolta'm.

Á. P.: Escolta'm, demà hi seràs al matí o a la vesprada?

I. B.: Demà hi seré al matí.

Á. P.: Al matí. Doncs demà al matí passaré a fer-te un petó, d'acord?

I. B.: Sí. Però truca'm abans, que Victoria [Escrig, copropietària de la farmàcia] i jo hem d'anar al gestor un moment,

I. B.: No, no, no.

Á. P.: No sé què de "fort".

I. B.: Bé, un petonet. Demà en parlem.

Á. P.: Vinga, un petó. Adéu!

I. B.: Adéu, adéu!

La trucada, de més de tres minuts i mig, ha paralitzat la sala. El matrimoni no ha intercanviat cap mirada: només en un moment ell l'ha mirada a ella, que no li ha bescanviat cap somriure. La germana petita de Camps, Leonor, ha acotat el cap i s'ha tapat les orelles amb els dits.

A continuació la fiscal Segura demana de sentir un enregistrament del 22 de novembre del 2008 en què Pérez rep l'encàrrec de l'altre acusat, Ricardo Costa, perquè li compre caviar. "Com que tu sempre aconsegueixes de tot"...

RICARDO COSTA: Escolta'm?

ÁLVARO PÉREZ: Dignes.

R. C.: Escolta'm, no li demanes res fins que no parles amb mi. D'acord?

Á. P.: D'acord... D'acord.

R. C.: Tu demà queda i tal i... "Allò

Isabel Bas: "Com que no l'agafaves, li deia a Paco: 'Deuen banyar la xiqueta'"

que et digué Ricardo, no sé què...” Però no li dones xifres.

Á. P.: D’acord. D’acord.

R. C.: Després... Necessite 100 grams de caviar.

Á. P.: Bé... Doncs a veure si te’ls puc demanar i a veure si te’ls poden dur.

R. C.: Mira si els teus contactes tenen algú i...

Á. P.: ...Entesos...

R. C.: ...Per a la nit de Nadal, eh?

Á. P.: Per a la de Nadal? D’acord... Jo havia demanat que me’n dugueren per a Cap d’Any, però per a Nadal no sé si encara hi som a temps.

i concís com explícit i directe: “Aconseguix-me l’N97 de Nokia.”

I l’última audició, igualment xocant, demostra que la xarxa de beneficiats de la trama excedia la cúpula de la Generalitat i fins i tot arribava a qui “no ens dona res, no ens serveix de res, però tampoc no ens fot”. Com, per exemple, Rita Barberà, alcaldessa de València. Álvaro Pérez, cap d’Orange Market, parla amb el seu número 2, Cándido Herrero, pocs dies abans dels Reis del 2009:

ÁLVARO PÉREZ: Cándido.

compraré a la d’ara, la de Turisme [Angelica Such, actual secretària primera de les Corts]? Tampoc no ho havíem pensat Pablo [Crespo] i jo, saps? I aquesta es porta molt bé amb mi, saps?

C. H.: D’acord, d’acord...

[La conversa continua però ja no hi ha estat aportada, per irrellevant.]

Martínez, encausada a la causa que investiga el presumpte finançament il·legal del PPCV, deu el seu malnom al costum que té d’adreçar-se a tothom amb l’expressió “perla”. Va negar-se a declarar –i a defensar Camps, per tant– a la sala.

va interceptar la policia per ordre judicial. La germana petita de Camps, Leonor [fora de la imatge], no les va voler sentir: es va tancar les orelles.

R. C.: Vaig parlar amb un que en tenia i no sé què, i m’ha deixat penjat. Aleshores, com que tu sempre aconseguixes de tot...

Á. P.: D’acord, d’acord... Ho demanaré a l’únic que puc demanar-li-ho. Però bé...

R. C.: ...Al d’El Corte?

Á. P.: Què?

R. C.: Al d’El Corte?

Á. P.: Noooo, ho demanaré a Vicente Cotino [nebrot de Juan Cotino, aleshores vice-president valencià i actual president de les Corts], que n’acostuma a dur de...

R. C.: A Cotino? Bé, bé...

Á. P.: ...de Rússia. D’acord? A veure si li n’han enviat, d’acord?

R. C.: D’acord. Jo, amb 100 gramets per al sopar de la nit de Nadal, per dur-ne a ma mare i a mon pare, fenomenal.

Á. P.: D’acord, d’acord... No et preocupes. D’acord... Fins demà, fins demà!

R. C.: Va bé, vinga... Fins després.

Més tard, el secretari llegirà un SMS de Ricardo Costa a Álvaro Pérez, del 29 de gener del 2009, en què el primer escriu al segon el següent text, tan breu

CÁNDIDO HERRERO: Hola, Álvaro!

Á. P.: Hola, xic.

C. H.: Mira, quedem demà al matí, quan tu vulgues?

Á. P.: Vinga, sí. Sóc a Louis Vuitton, perquè hi ha una cosa que no havíem pensat, tu... Fa quatre anys que visc ací i cada any regale alguna cosa a l’alcaldessa. I enguany no deixaré de regalar-li alguna cosa. Saps?

C. H.: Ja.

Á. P.: Aleshores, em sembla una porcada... No ens dona res, no serveix de res, però tampoc no ens fot, saps?

C. H.: Va bé, va bé...

Á. P.: I aleshores... Li compraré una bossa de la col·lecció nova i a prendre pel cul, tu!

C. H.: D’acord.

Á. P.: Em gastaré menys que l’any passat, però li’l compre.

C. H.: D’acord.

Á. P.: I després hem de comprar un rellotge a la consellera de... Li’l vaig comprar a la filla de puta de *la Perla* [Milagrosa Martínez, ex-consellera de Turisme, ex-presidenta de les Corts i actual alcaldessa de Novelda] i no li’l

Dijous 12

La fiscalia mostra documents i més documents als membres del jurat. Primer, la documentació referida a Milano, i després, la de Forever Young. Els onze integrants del tribunal popular –nou titulars i dos reserves– no presten la mateixa atenció a la paperassa en qüestió. De fet, un parell ja semblen desconnectats i dediquen més mirades al públic –que mai no omple la sala, però que sempre és pro-Camps– i a les dues defenses que no a la causa en sí. Qui els observa cada dia ja té clar que salvaran l’ex-president.

En aquest cas, caldria que tota la resta del jurat tinguera una posició unànime contra Camps, quelcom improbable si atenem l’ascendència que un dels dos individus ha aconseguit al si del grup. Aquesta setmana, però, continuarà la vista: l’acusació popular i les defenses aportaran les seues proves documentals i després arribaran els informes de conclusions... I els últims desigs de Camps i Costa, que tindran la darrera paraula.

Victor Maceda